

HỒI THỨ BẢY MƯƠI SÁU CHỈ MÀN TREO CHUÔNG

Tuồng chưởng lực của người trong động đã đẩy lui Đào Hoa Thần Nữ. Thừa cơ hội đó, Hải Vân Tiên Tử liền nhún mình nhảy tới chắn ngang cửa vào động.

Giữa lúc ấy, lại nghe một tiếng quát từ xa vọng đến. Ai nấy quay lại nhìn xem, thấy Thất Hải Thần Long, Luật Nhân Vương, Tá Thiên Vương, Hãm Địa Vương, Huyết Kiệu Chủ Nhân, Mê Hồn Cung Chủ Thích Thiết Hoa nghe động ùn ùn kéo đến.

Đào Hoa Thần Nữ đưa mắt quét qua, rồi khẽ quát một tiếng, nhún mình nhảy vọt lên lao thẳng về phía Hải Vân Tiên Tử, vung chưởng đánh ra như điện chớp.

Lúc đó, Đào Hoa Thần Nữ đã đánh liều, nên thế chưởng của bà ta đã được vận dụng hết bình sinh nên mạnh mẽ như xô bạt được cả núi.

Riêng Hải Vân Tiên Tử cũng đã quyết liều chết với địch, nên liền nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi vung tay mặt lên, đỡ thẳng vào thế đánh của Đào Hoa Thần Nữ.

Thất Hải Thần Long và số người vừa chạy tới, trông thấy thế thì không khỏi kinh hoàng đứng trơ trơ như khúc gỗ. Họ không làm sao có thể hiểu được Đào Hoa Thần Nữ đã đột nhập bằng cách nào?

Qua một lúc sau, Thất Hải Thần Long quát to một tiếng, rồi vung chiếc gậy đầu rồng lên đánh thẳng về phía cô gái áo hồng đang choảng nhau với Hồ Tịnh nhanh như điện chớp.

Thất Hải Thần Long vừa ra tay, thì Luật Nhân Vương cũng gầm to một tiếng, vung cây quạt Phỉ Thúy Phiến lên, quét thẳng về Đào Hoa Thần Nữ nhanh như một luồng gió hốt.

Tá Thiên Vương, Hãm Địa Vương và Huyết Kiệu Chủ Nhân cũng tràn tới tấn công những cô gái áo hồng còn lại.

Riêng Luật Nhân Vương vung chiếc quạt quét ra, đã gây nên một luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ công về phía đối phương.

Trong khi đó, Đào Hoa Thần Nữ đang đánh nhau thật gay go với Hải Vân Tiên Tử, giờ đây thêm sức tấn công của Luật Nhân Vương, thử hỏi bà ta làm thế nào chống đỡ nổi?

Bởi thế, bà ta bèn nhún mình bay nhẹ nhàng lách tránh đi, khiến thế võ của Luật Nhân Vương đã đánh hụt vào khoảng không. Nhưng lúc đó, Luật Nhân Vương đã quyết tiêu diệt địch, nên liền nhanh nhẹn quét qua một thế võ ác liệt thứ hai.

Liền đó, một tiếng gào thảm thiết xé không gian truyền lại. Tức thì, một cô gái áo hồng ngã lăn ra đất chết tốt. Và tiếng gào thảm thiết thứ hai..., thứ ba lại nối tiếp vang lên.

Đào Hoa Thần Nữ đưa mắt quét qua trông thấy môn nhân của mình đều bị giết chết, đại cuộc thế là đã hỏng, nên liền vung chưởng đánh lui Luật Nhân Vương, rồi nhún người vọt lên nhắm đường cũ chạy bay đi !

Luật Nhân Vương hét to :

- Ngươi bỏ chạy đi đâu cho thoát !...

Nói chưa dứt lời, ông ta cũng lao người đuổi theo Đào Hoa Thần Nữ. Nhưng lúc ấy, Đào Hoa Thần Nữ đã chạy khuất vào cánh rừng, rồi nhả bức vách đá tại phía tay trái tiếp tục chạy bay tới.

Khi bà ta bước tới chân vách đá, liền nhún mình vọt thẳng lên cao có hàng mười bảy, mười sáu trượng, rồi nhanh nhẹn thò tay chụp lấy một sợi mây bò trên tấm vách đá ấy. Sau đó, bà ta lại nương vào sợi mây vọt cao lên mười lăm, mười sáu trượng nữa. Cứ thế, Đào Hoa Thần Nữ tiếp tục vọt liên tiếp bốn năm lần là đã lên cao hàng mấy mươi trượng, không còn thấy hình bóng đâu nữa.

Bên ngoài sơn động, đã trở lại cảnh yên lặng như củ. Số người của Luật Nhân Vương đứng sững sờ tại đấy. Vì biến cố quá bất ngờ nầy đã làm cho họ hết sức kinh hoàng khiếp sợ !

Trong khi đó, bên trong sơn động vẫn im lặng không hề nghe một tiếng động khẽ.

Còn Thích Đình Nhạn đâu? Chàng đã thực sự bị thương rồi chăng? Tất cả bao nhiêu người hiện diện đều đang kinh hoàng hồi hộp.

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Tổng Soái, ông nên bước vào trong xem thử !

Luật Nhân Vương tự nhiên bắt rùng mình. Ông ta mím chặt đôi môi rồi đưa chân bước thẳng vào sơn động...

Tất cả ai nấy đều đưa mắt nhìn theo Luật Nhân Vương lần lần đi mất hút vào động sâu !

Luật Nhân Vương tiếp tục đi tới độ chừng một trượng, đưa mắt nhìn khắp nơi, thì buột miệng kinh hoàng “Ồ” lên một tiếng, rồi đứng sững sờ như một pho tượng gỗ.

Vì, trên mặt đất Thích Đình Nhạn đang ngã nằm lăn, máu tươi từ trong miệng trào ra, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng. Bên cạnh của chàng, Thương Hải Khách đứng trơ trơ không cử động.

Luật Nhân Vương thật không dám tin đôi mắt của mình. Thảm cảnh nầy ai ấy đều pháp phùng lo sợ trước, nhưng cuối cùng nó đã xảy ra.

Luật Nhân Vương kêu lên :

- Quân Sư, Môn chủ như thế nào rồi?

Lệ nóng tuôn trào ra đôi khoé mắt của Thương Hải Khách :

- Môn chủ đã...!

Giọng nói của ông ta bỗng nghẹn lại. Luật Nhân Vương buột miệng hỏi :

- Đã bị trọng thương rồi?

Thương Hải Khách buồn bã gật đầu :

- Đúng thế !

Luật Nhân Vương ngơ ngác hỏi :

- Nếu vậy...thì phải tính sao đây?

Thương Hải Khách buông giọng tuyệt vọng :

- Thế là hết !

- Cái chi? Đành bó tay...? Đành bó tay...?

- Dù cho ông ấy không chết, cũng tất sẽ trở thành tàn phế !

- Ô !...

Luật Nhân Vương buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, vì đấy quả là không ai có thể dám tưởng tượng đến được. Ông lên tiếng hỏi :

- Ông có thể cứu được Môn chủ không?

Thương Hải Khách lắc đầu im lặng.

Luật Nhân Vương hoảng hốt :

- Trời hỡi ! Ai có thể cứu được cho ông ấy bây giờ?

- Hãy mau đi tìm...đi tìm Hải Vân Tiên Tử đến !

Luật Nhân Vương thấy ý kiến đó rất hữu lý, vì ngoài Hải Vân Tiên Tử thì có lẽ không ai cứu được Thích Đình Nhạn nữa !

Ông ta bèn hối hả đi ra cửa động. Thắt Hải Thần Long vừa trông thấy, liền hỏi :

- Như thế nào?

Luật Nhân Vương lộ sắc buồn rầu :

- Ông ấy đã...bị thương rồi !

- Trời !...

Tất cả mọi người hiện diện đều kinh hoàng kêu lên thành tiếng. Luật Nhân Vương quay sang Hải Vân Tiên Tử nói :

- Thưa Phó Môn chủ !

- Tôi hiện nay không phải là đệ tử của Hồng Kỳ Môn nữa !

- Thích Môn chủ đã hứa mời cô trở về bản môn !

- Tôi xin đa tạ, vì hiện giờ tôi đã quá chán ngán. Nếu trở về Hồng Kỳ Môn, thì chỉ bằng tôi ở ngoài làm một con người thanh nhàn tự tại thì hay hơn !

- Thưa Phó Môn chủ !

- Tôi đã bảo, là tôi đã bị đuổi ra khỏi cửa môn phái rồi !

- Nhưng...Môn chủ hiện nay đã bị thương trầm trọng, vậy cô nương có thể cứu cho ông ấy không?

Hải Vân Tiên Tử khẽ cau đôi mày lộ vẻ đau đớn. Nàng cắn nhẹ đôi môi ngọc, rồi bình thản trả lời :

- Cũng được, nhưng tôi có cứu được cho anh ấy không, hiện giờ chính tôi cũng không dám tin chắc.

Nói đoạn, nàng dõng bước thẳng vào trong động. Tất cả mọi người cũng đều nối gót bước cả vào trong ấy.

Hải Vân Tiên Tử đến sát bên cạnh Thích Đình Nhạn, đôi tròng mắt xoay tròn, và sắc mặt biến đổi. Nàng liền vung ngón tay ra điểm trước tiên vào Tâm Âm Tuyệt Mạch của Thích Đình Nhạn.

Trên vầng trán của nàng đã đổ những hạt mồ hôi lấm tấm. Nàng vội móc một viên thuốc màu trắng ra nhét vào miệng Thích Đình Nhạn, rồi mới từ từ thu cánh tay trở về.

Nàng đưa tay vuốt lại mớ tóc rối buông rũ xuống đôi má. Tia mắt của nàng đầy vẻ kinh hoàng và đau đớn, nhưng cũng thoáng hiện một sự thất vọng.

Luật Nhân Vương hỏi rằng :

- Thế nào?...Có thể cứu được cho ông ấy không?

Hải Vân Tiên Tử cúi mặt nhìn xuống không trả lời, mà chỉ khẽ than dài.

Tiếng than ấy, thật chẳng khác nào một tiếng sấm nổ to, khiến tất cả mọi người chung quanh đều kinh hoàng biến sắc.

Đôi khoé mắt của Thích Thiết Hoa đã tuôn trào đôi dòng lệ, nói :

- Chẳng còn cách chi cứu được nữa hay sao?

Hải Vân Tiên Tử vẫn im lặng không trả lời. Nàng ngó trân trời vào Thích Đinh Nhạn, trông có vẻ hết sức đau thương.

Nàng từ từ đứng lên.

Thất Hải Thân Long vội vàng hỏi :

- Thực sự chẳng còn cách chi cứu được ông ấy nữa hay sao?

Hải Vân Tiên Tử than dài :

- Không còn có cách chi nữa cả !

- Ô !...

Tất cả mọi người đều buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Hải Vân Tiên Tử buồn bã nói :

- Phải, chẳng còn cách chi nữa... Vì muốn cứu ông ấy thì phải trả một giá quá đắt!

Thích Thiết Hoa khóc nức nở :

- Dù có phải trả một giá đắt đến đâu, tôi cũng nhất định lo tròn cho Thích Môn chủ...

Thích Thiết Hoa tiếp :

- Vậy ai mới có thể làm được việc ấy !

Hải Vân Tiên Tử buông gọn :

- Chỉ có tôi mà thôi !

Thích Thiết Hoa van xin :

- Nếu thế, xin cô nương hãy cứu dùm !

- Không thể được !

Thích Thiết Hoa nói :

- Có lý nào cô nương trông thấy người chết trước mắt mà không ra tay cứu nguy hay sao?

Hải Vân Tiên Tử do dự :

- Không...như tôi đã nói là phải trả một giá quá đắt !

- Phải trả một giá như thế nào và bằng gì, cô phải nói rõ ra cho...

Hải Vân Tiên Tử quay mặt đi :

- Thực là khó mở miệng !

Thích Thiết Hoa nói :

- Tôi đã hiểu rồi !...

- Cô hiểu như thế nào?...

- Vì sau khi cứu xong Thích Môn chủ, tất cô phải bị thiệt mạng !

Hải Vân Tiên Tử gượng cười :

- Cũng gần như thế !

Thích Thiết Hoa im lặng, không biết nói thêm như thế nào nữa. Vì nếu cứu sống Thích Đình Nhạn, mà Hải Vân Tiên Tử phải hy sinh tính mạng của mình, lẽ tất nhiên nàng không thể nào rùn ép cô ấy được.

Thích Thiết Hoa bậm chặc đôi hàm răng nói :

- Vậy cô hãy chỉ dạy cho tôi phương pháp cứu sống Thích Môn chủ, để đích thân tôi cứu trị cho người !

- Như tôi đã nói, là cô không thể làm được !

Thích Thiết Hoa khóc sùi sụt :

- Nhưng tôi không thể...đưa mắt ngó Thích Môn chủ chịu chết...

Tất cả mọi người có mặt ai nấy đều cảm động rơi nước mắt. Hải Vân Tiên Tử bỗng lộ sắc lạnh lùng nói :

- Nơi đây, có thể còn được hai người nữa, làm được việc này...

- Ai thế?

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Tổng Soái...

- Có mặt đệ tử đây !

- Tôi gọi ông nào phải là mạng lệnh?... Ông nên nhớ, tôi không còn là Phó Môn chủ.

Nàng dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Ông hãy mau đến U Minh Quỷ Phủ tìm gặp U Minh Quỷ Nữ đến đây. Mau lên!

Luật Nhân Vương cũng không hỏi thêm chi cả, chỉ gật đầu rồi vọt người lướt ra sơn động đi thẳng.

Hải Vân Tiên Tử nhìn thẳng vào Huyết Kiệu Chủ Nhân nói :

- Lê lão tiên bối...

Lê Thái Hoa đáp vọng ra từ trong kiệu :

- Có điều chi chỉ dạy?

Hải Vân Tiên Tử tự lự một lúc rồi hỏi :

- A Mẫn có phải là người hầu của bà không?

Lê Thái Hoa đáp :

- Chỉ là bạn, chứ không thể gọi là người hầu được !

- Vậy hãy cho người đi mời gấp cô ấy đến đây !

Lê Thái Hoa không khỏi giật mình, nói :

- Tìm cô ấy?

- Phải, càng nhanh càng tốt !

Huyết Kiệu Chủ Nhân nói :

- Được, tôi sẽ đi ngay để tìm cô ấy về đây !

Sau khi Huyết Kiệu Chủ Nhân cùng hai con tỳ nữ đã ra đi, thì Hải Vân Tiên Tử bảo mọi người khiên Thích Đỉnh Nhận trở về Dưỡng Thân Cung.

Thích Thiết Hoa nói :

- Nơi Dưỡng Thân Cung người đông và ồn ào, chi bằng khiên về phòng riêng của tôi thì tốt hơn.

- Cũng tốt !

Liên đó, Tá Thiên Vương và Hãm Địa Vương cùng khiêng Thích Đỉnh Nhận đến tư phòng của Thích Thiết Hoa để yên xuống.

Lúc ấy, sắc mặt của Thích Đỉnh Nhận vẫn còn tái nhợt như một tờ giấy trắng. Hải Vân Tiên Tử lo chữa trị thương thế cho chàng một lúc, mới nói :

- Ngoài Thích cô nương và Thương Hải Khách cần lưu lại đây, còn thì tất cả nên lui về nghỉ ngơi. Riêng Phó Tướng cần đi xem xét qua môn nhân một lượt.

Thất Hải Thân Long gật đầu, rồi cùng bước ra với tất cả mọi người.

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Cứ mỗi ba tiếng đồng hồ, tôi phải lo chữa thương cho anh ấy một lần, hầu giữ sự tuần hoàn đều đặn trong người của anh ấy. Vậy giờ đây tôi nghỉ ngơi một tí đã !

Nói xong, nàng nhắm đôi mắt lại để điều hòa hơi thở.

Trong khi đó, Thích Thiết Hoa nước mắt ràn rụa, nàng lo ngại không hiểu Thích Đỉnh Nhận có thể cứu được hay chăng, vì đó là một việc chưa ai có thể đoán trước được.

Nếu Thích Đỉnh Nhận không có cách nào chữa trị cho được bình phục hẳn, thì phải làm sao đây? Hơn nữa, Hải Vân Tiên Tử nói rằng : “Thích Đỉnh Nhận còn có thể cứu chữa được, nhưng cứu chữa bằng cách nào”?

Thích Thiết Hoa không ngớt nghĩ ngợi miên man, lòng đau như cắt, nên khi trông thấy Hải Vân Tiên Tử điều hòa hơi thở xong, liền vội vàng hỏi :

- Có cách nào để cứu được Thích Môn chủ?

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Thích cô nương, tôi xin hỏi cô việc này trước !

- Cô cứ nói !

- Hiện cô đang giữ nửa bộ sách Huyền Hoàng Lục?

- Đúng thế ! Tại sao cô biết được?

- Bộ Huyền Hoàng Lục chia thành hai quyển Thượng và Hạ. Quyển Thượng ghi chép những thế võ kỳ diệu, những phương pháp biến hóa tài tình. Còn quyển Hạ thì ghi chép về phần nội lực và kinh mạch làm chính. Tôi nhìn qua thế đánh của cô, nên đoán biết là có thể cô đã học được từ trong Huyền Hoàng Lục...

- Vậy có lẽ cô đã được quyển Hạ của bộ sách ấy chăng?

- Đúng thế, quyển sách ấy là do sư phụ tôi tức Vong Hồn Tiên Tử có được. Sau đó bà đã tặng lại cho tôi. Trong quyển hạ của bộ Huyền Hoàng Lục còn có ghi chép một số y lý.

Thích Thiết Hoa nói :

- Nếu thế, thì chắc chắn cô đã biết phương pháp cứu chữa rồi !

Hải Vân Tiên Tử không trả lời thẳng :

- Khi này tôi có sờ qua huyết đạo của anh ấy. Về trường hợp bị trọng thương trong khi luyện võ công mà giới giang hồ gọi là Tẩu Hỏa Nhập Ma rất có nhiều thứ. Sở dĩ gọi Nhập Ma là chính vì trong khi rèn luyện võ công, nội lực không ngớt tuần hoàn trong khắp kinh mạch, nhưng vì bị một xúc động bất ngờ, nên khí huyết trong người bị cuồng loạn không còn giữ được trạng thái bình thường nữa. Nếu trong trường hợp đó, số khí huyết trong người đang tập trung nơi tạng phủ thì nạn nhân sẽ mất mạng ngay tức khắc. Ngoài ra, nếu số khí huyết tập trung vào đầu, thì sẽ bị tàn phế tại bộ phận đó trong người nạn nhân...

Vietkiem.com